

621030_พุทธศาสนาตามภูมิ บ้านราชฯ วิโมกข์ วิชชา พาให้วิเวก

อ่านทั้งหมดที่ หรือดาวโหลดเอกสารที่...

https://docs.google.com/document/d/1qRnIWLRbv6L1__v_SOhaulLdau2p9W4cw7V-RpKSHJM/edit?usp=sharing

ดาวโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/open?id=1wZeujcdAZCnEeVq9xiRrt4RibJ5yCDu>

สมณะฟ้าไทว่า...วันนี้วันพุธที่ 30 ตุลาคม 2562 ที่บรรราชธานีอโศก ช่วงนี้เข้าสู่ฤดูหนาวแล้ว ใกล้จะถึงงานมหาปวารณา เป็นการมาสรุปผลการดำเนินการของแต่ละชุมชน ว่ามีความเสื่อมหรือเจริญในปีที่ผ่านมาเป็นอย่างไร

ตอนนี้เรามีหนังสือชาวอโศกออกใหม่อีก 1 เล่ม คือรวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไรเล่ม 3 รวมข้อเขียนของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ออกคู่กับหนังสือพิมพ์เราคิดอะไรเล่มสุดท้าย

พ่อครูว่า...SMS

_3393ปฏิบัติธรรมอยู่บ้านไม่มีคนตำหรือทำหยาบคายด้วยรู้สึกไม่เจริญในธรรมพ่อท่านแนะนำด้วยคะ

พ่อครูว่า...มาที่นี้สิ ด่ามีแน่ แต่หยาบคายคงหาไม่ได้ ด่าอย่างใช้ศิลปะในการด่า

_1614การที่ไม่รู้จักเปลี่ยนอารมณ์เรียกว่า ดิตช่องหรือไม่ ต้องอยู่คนเดียวไม่ให้ใครยุ่ง การมี โลกส่วนตัว /บุญคุ้มเกล้า

พ่อครูว่า...ดิตช่องแน่

สี่ธรรมะพ่อครู(วิเวก 3) ตอน วิโมกข์ วิชชา พาให้วิเวก

_1614คนมีปัญญาทรมาน ย่อมประกอบการณ์ไม่ใช้ชฺระ (จากพุทธพจน์) อันไม่ใช้ชฺระคืออย่างไร เผือกไขใหม่คะ

ปฏิบัติธรรมะพระพุทธเจ้าถ้าหากสัมมาทิฐิมั่นคงจะได้ทำประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ประโยชน์ตนพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเป็นการทำให้กิเลสลดลง การที่เราหยุดทำชั่วประพฤติดีก็ได้ประโยชน์ แต่ถ้าถึงปรมาตถ์ก็ทำให้เรากิเลสลดได้ อันนี้คือประโยชน์ตนที่สำคัญ พระอรหันต์เป็นผู้หมดประโยชน์ตน ตรงที่กิเลสหมดแล้ว หมดแล้วเลิกหมดแล้วจบไม่ต้องปฏิบัติอีก จึงเรียกว่าจบกิจ เพราะธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น เมื่อหมดสิ้นไปแล้ว เป็นเรื่องที่จบแล้วจบเลยเที่ยงแท้ถาวรยั่งยืนตลอดกาลนิรันดร นี่เป็นสุดยอดของศาสนาพระพุทธเจ้า

814] ข้าแต่ท่านกัสสปะ คนพาลได้กระทำอะไรให้แก่ท่านหรือ ขอท่านจงบอกเหตุนั้นแก่โยม เพราะเหตุไร ท่านจึงไม่ปรารภนาเห็นคนพาล?

[1815] คนพาลผู้มีปัญญาทรมาน ย่อมแนะนำสิ่งที่ไม่ควรแนะนำ ย่อมชักชวนในสิ่งที่ไม่ใช้ชฺระ การแนะนำชั่วเป็นความดีของเขา คนพาลนั้นถึงจะพูดดีก็โกรธ เขามีได้รู้วินัย การไม่เห็นคนพาลนั้นเป็นความดี.

วิโมกข์ 8 วิเวก 3 วิชชา 8

คนเข้าใจผิดกันว่าเป็นอิทธิปาฏิหาริย์อาเทศนาปาฏิหาริย์

ยกตัวอย่างผู้ที่ปฏิบัติธรรมตามศีลได้ เริ่มต้นศีลข้อที่ 1 ไม่ฆ่าสัตว์ คนนี้ไม่ฆ่าสัตว์หยุดฆ่าสัตว์เลยเด็ดขาด นี่คือนิพพาน บางคนก็อาจจะคิดว่าเราไม่ได้ฆ่าแต่เรากินเนื้อสัตว์เช่นหมูมันกัดเรานิดหน่อยเราก็กดมันนิดหน่อยเพื่อตายเอง ใจเสาะอะไรอย่างนี้คือไม่เข้าใจรายละเอียด ศีลข้อที่ 1 ที่บอกว่าไม่ฆ่าสัตว์มันมีรายละเอียดอีก อีกหลายประโยค อีกหลายวลี แม้แต่ที่ท่านละเว้นว่าปฏิบัติเฉพาะสมณะก็ไม่ได้กำกับไว้

วางทักทอะ วางศาสตรา วางเครื่องมือที่จะไปฆ่า เป็นผู้มีความละเอียด มีความเอ็นดู เป็นผู้มีความกรุณาหวังประโยชน์เพื่อสัตว์ทั้งปวงอยู่ อย่างนี้เป็นต้น มีความละเอียด เป็นความรู้สึกจริงใจเลยว่าเราจะทำบาปทำกรรมเราจะไม่ทำ มีแต่ใจที่ละเอียด มันไม่ดีไม่เข้าทำ หากโอดตปปะ ก็กลัวเลยไม่ทำ แต่หิรินี้ หากกิเลสยั่วแรงหน่อยก็จะเมิดได้ ยังไม่แข็งแรงเท่าไหร่ มีความละเอียด มีความเอ็นดูสัตว์ภุณาสัตว์ หวังประโยชน์ต่อสัตว์ทั้งปวงอยู่

พืชไม่มีเวทนาไม่มีทุกข์ไม่มีสุข หากเป็นจิตนิยามก็มีทุกข์มีสุข ตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียวก็มีบาปมีกุศลกุศลแล้ว สัตว์เซลล์เดียวก็พัฒนามาเป็นคนได้ แต่ก็ยังไม่มีความรู้อะไรมาก จนกระทั่งพัฒนาไปมีความดีได้มาก วนเวียนกับวิบากชั่วดีอยู่อีกหลายรอบ ขอภัยยกตัวอย่างอาตมาเกิดมาชาติแล้วชาติเล่า ก็ไปเป็นหัวหน้าเผ่าหลายชาติ เพราะว่าทำดีมีคุณธรรม แต่มันไม่เที่ยงมันก็ต้องผิดพลาดมันก็ต้องมีกรรมซับซ้อน

มีคนแย้งว่า องค์สิมมาลทำไมโหดร้ายแต่ว่าเป็นอรหันต์ได้ พระเจ้าอโศกมหาราชทำไมฆ่าคนอีกเยอะแยะ แล้วบอกว่าเป็นโพธิสัตว์ระดับสูง อาตมาก็ยังไม่เก่งที่จะขยายความมันซับซ้อนหลายชั้นมากเลย เหมือนกับผู้ที่อาตมาเคยพยากรณ์ว่าเป็นอรหันต์ แต่คนที่เขาเคยถูกคนนี้ตบเอา เขาก็บอกว่าเป็นพระอรหันต์ทำไมมีโทษต่อบเขา เขาก็ว่าไม่เชื่อ เป็นต้น

มันมีเหตุการณ์หรือแรงอะไรอย่างหนึ่ง ยกตัวอย่างพระเจ้าอโศกสังฆประหารภิกษุแล้วมันเป็นเรื่องลึกซึ้ง

คนที่เลวร้ายทำลายศาสนานี้บาปหนักมาก ถ้าจะว่าแล้วพระเจ้าอโศกมหาราชจัดการให้เขาหยุดเสีย ที่ถูกฆ่าเพราะคุณทำบาปทำลายศาสนา ท่านก็เสียสละท่านก็ยอมรับวิบากแต่ฆ่าเพื่อรักษาศาสนาให้สะอาดขึ้น หากปล่อยให้บุญญาภิบาลศาสนาก็จะบาปมาก

อจินไตยพวกนี้ ก็อย่าไปดูท่านเลย อย่าไปเพ่งโทษท่าน มันเป็นวิบาก

จรณะ 15

1. ศีลสัมปทา ถึงพร้อมด้วยศีล . .	9. วิริยะ ปรารภความเพียร
2. อินทรีย์สังวร คัมภรองทวารอินทรีย์	10. สติ อันเป็นอาริยะ . .
3. โภชนะมัตตัญญูตา ประมาณในโภชนา	11. ปัญญา
4. ชาคริยานุโยค ประกอบความดี	12. ปฐมฌาน .
5. ศรัทธา (เชื่อมั่น) . .	13. ทุตติฌาน
6. หิริ (ละอายต่อบาป) .	14. ตุตติฌาน
7. โอตตปปะ. (สะดุ้งบาป).	15. จตตถฌาน

8. พาหุสัจจะ แทงตลอดในพหุสุต . (พตปฎ.ล.13/34)

ส่วน วิชชา 8

1. วิปัสสนาญาณ (ความรู้แจ้งเห็นจริง – หรือรู้ความจริงในเหตุที่มีความจริงเกิด .. รู้กิเลสตายจริง อุกุศลดับจริง) . .
2. มโนมยิทธิญาณ (ความมีฤทธิ์ทางจิต ที่จิตสามารถ เนรมิต “ความเกิด” อย่างใหม่ขึ้นมาได้) .
3. อิทธิวิธญาณ (จิตมีอำนาจในการบรรลุขจัดทำลายกิเลส ได้หลากหลายวิธี) ดู พตปฎ.9/133
4. ทิพโสถญาณ (สามารถแยกแยะ การได้ยินสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้ง เช่น กิเลสปะปนมากับคำรำลือ กับเสียงที่เกินกว่าคนธรรมดาเขาจะรู้ได้)

มาตุที่วิโมกข์ 8

1. ผู้มีรูป ย่อมเห็นรูปทั้งหลาย (รูปี รูปานิ ปัสสตี)
2. ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปภายใน ย่อมเห็น รูปทั้งหลายในภายนอก (อัมมัตตัง อรูปสัณญี เอโก พหิทธา รูปานิ ปัสสตี) . (*พอครุแปลว่ามีสัญญาใส่ใจในอรูป)

พตปฎ. ล.10 ข.66 / ล.23 ข.163

สามข้อแรกกำกับว่าต้องมีการเห็นมีผัสสะภายนอก

หูได้ยินเสียง และต้องมีจิตวิญญาณภายในรับรู้ด้วย ต้องมีสองเสมอ เป็นทเวะ มีกายมีรูป นาม อันหนึ่งเป็นธาตุรู้อีกอันเป็นตัวรู้ ผู้มีรูป ย่อมเห็นรูปทั้งหลาย (รูปี รูปานิ ปัสสตี) ต้องมีสัมผัสเกิดธาตุรู้ทางทวารทั้ง 5

ล.29 ข้อ [30] พระผู้มีพระภาคตรัสว่า นรชนเป็นผู้ช่องอยู่ในถ้ำ เป็นผู้อันกิเลสมาก ปิดบังไว้แล้ว นรชนเมื่อตั้งอยู่ ก็หยั่งลงในที่หลง นรชนเช่นนั้น ย่อมอยู่ไกลจากวิเวก ก็เพราะ กามทั้งหลายในโลก ไม่เป็นของอันนรชนจะได้โดยง่าย.

3. ผู้ที่น้อมใจเห็นว่าเป็นของงาม (สุกัณเดวะ อธิมุตโต . โหติ, หรือ อธิโมกโข โหติ (พอครุแปลว่า เป็นโชคอันดีงามที่ผู้นั้นน้อมไปเจริญ สู่การบรรลุหลุดพ้นได้ยิ่งขึ้น) จิตคุณปฏิบัติให้มีความน้อมไปสู่วิมุตติวิโมกข์ คุณต้องรู้ว่าจิตคุณไปในทิศทางถูก

ฉานมี 4 แต่คนเข้าใจผิดว่าฉานคือวิโมกข์ แต่ไม่ใช่ ฉานคือเหตุ วิโมกข์คือผล หากไม่มีทิศทางก็ไปไม่ถึงที่สุด สุกัณเดวะ คือต้องให้ไปในทิศทางที่ถูกต้องเสมอๆ

วิโมกข์ 8 สามข้อนี้ชัดเจนต้องมีสัมผัสทั้งนอกและใน

ยุคพระพุทธเจ้าเป็นพวกปฏิบัตินั่งหลับตาทั้งนั้น พระพุทธเจ้ามาเปิดฉาก แต่อาดมานี้ พระพุทธเจ้าท่านทำมาก่อนแล้ว แต่ยุคพระพุทธเจ้าท่านเปิดใหม่เลย แต่ท่านค่อยทำค่อย ประณีประนอม ทำแรงไม่ได้เขามีเยอะ พวกต่างศาสนาอาดมาไม่ไปยุ่งด้วยมากแต่พวกชาวพุทธอาดมาทำเต็มที่

ในวิโมกข์ 8 ท่านกำชับที่ประโยคที่ว่า ต้องมีการสัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย

[41] บุคคลบางคนในโลกนี้ มิได้ถูกต้องซึ่งวิโมกข์ 8 ด้วยกาย สำเร็จอริยาบถอยู่ แต่
 อาสวะของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา บุคคลนี้เรียกว่า “ปัญญาวิมุตติ”

(กตโม จ ปุคคโล ปญญาวิมุตโต อิเธกัจโจ ปุคคโล น เหว โข อภฺลฺล วิโมกฺเข
 กาเยน ผุสิตวา วิหฺรติ ปญญาเย จสฺส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขีณา โหนฺติ อยํ วุจฺจติ
 ปุคคโล ปญญาวิมุตโต ฯ)

สายศรัทธา

1. สัทธานุสारी . >

3. สัทธาวิมุตติ . >

5. กายสักขี . >

(ต้องอาศัยวิโมกข์ 8)

สายปัญญา

2. อัมมานุสारी .

4. ทิฏฐิปัตตตะ .

6. ปัญญาวิมุตติ . .

(มีวิโมกข์ 8 มาตลอด)

7. อุภโตภาควิมุตติ รวมทุกสายที่บรรลุครบครัน

กายสักขีต้องสัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย แต่ปัญญาวิมุตติ ก็ยอมสูงกว่ากายสักขี จะไป
 บอกว่าไม่ได้สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกายไม่ได้ แต่ต้องแปลว่าไม่ต้องสัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย
 อันนี้แปลดีกว่า เพราะว่าทำมาตั้งแต่เริ่มทิฏฐิปัตตตะก็มีสัมผัสวิโมกข์ ด้วยกายแล้ว เพราะ
 สัมมาทิฏฐิ

ส่วนศรัทธาวิมุตติไม่ชัดเจนว่าต้องสัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย เพราะเชิงปัญญาไม่ชัดเจน
 จึงซ้ำไม่รอบถ้วนเท่าสายปัญญา

ส่วนอรุปรมาณ 4 เป็นการตรวจสอบ ตรวจสอบสมบุรณเจบที่เฌมาน 4 ส่วนอรุปรมาณก็
 เป็นการตรวจสอบ เหมือนเพชรมีอะโรมาเคลือบให้หม่นก็เช็ดออก เหมือนอรุปรมาณ 4 ท่าน
 ไม่ประมาท ให้สมบุรณแบบใสสะอาด จึงเรียกสัญญาเวทยิตนิโรธ แปลว่าใช้สัญญา
 เคล้าเคลียแทงทะลอรอบ ปฏิเวธ ด้วยการปฏิบัติปัจจุบัน 36 สังสมอดีต 36 ปัจจุบัน 36
 อนาคตก็ยอมต้องบริสุทธิ์ตลอดกาล จะต้องรู้ต้องเข้าใจว่าจะปฏิบัติทุกปัจจุบันให้กิเลส 0 ได้
 คุณต้องสังสมอันนี้ซึ่งมีกระบวนการของสิ่งที่จะปฏิบัติตั้งแต่ เวทนา 108

ต้องเข้าใจเวทนา 36 ปฏิบัติเนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา ต่างกันกับเคหสิตอุเบกขา
 เวทนา

พวกนี้หลับตาปฏิบัติไม่สัมมาทิฏฐิ ได้แก่ เคหสิตอุเบกขาเวทนา

เขาก็อธิบายต่างกับอาตมาก็ได้ กายต่างกัน สัญญาต่างกัน เป็นสัตตาวาสข้อที่ 1 ได้
 รูปนาม องค์ประกอบสมบุรณ คนละกำหนดหมาย

1. สัตว์บางพวก มีกายต่างกัน สัญญาต่างกัน เช่นพวกมนุษย์ พวกเทพบางเหล่า แม้เป็นพรหมก็ไม่บริสุทธิแท้ของพระพุทธเจ้าเป็นพรหมชั้นที่ 3 วิสุทธิเทพ เรื่องสัตตาวาส 9 ขอเอาไว้ก่อนนะไม่อธิบายตอนนี้

วิชา 8

1. วิปัสสนาญาณ (ความรู้แจ้งเห็นจริง – หรือรู้ความจริงในเหตุที่มีความจริงเกิด .. รู้กิเลสตายจริง อภุศลดับจริง)
2. มโนมยทธิญาณ (ความมีฤทธิ์ทางจิต ที่จิตสามารถ เนรมิต “ความเกิด” อย่างใหม่ขึ้นมาได้)
3. อิทธิวิธีญาณ (จิตมีอำนาจในการบรรลุจัดทำลายกิเลส ได้หลากหลายวิธี) ดู พตปฎ.9/133
- ทิพโสตญาณ (สามารถแยกแยะ การได้ยินสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้ง เช่น กิเลสปะปนมากับคำรำลือ กับเสียงที่เกินกว่าคนธรรมดาเขาจะรู้ได้)

วิปัสสนาญาณต้องเกิดขณะมีการกระทบจากภายนอก มีธาตุรู้ เกิดความรู้เมื่อสัมผัสทุกทวารทั้ง 5 ครบ ถึงจะเรียกว่าเป็นผู้ปฏิบัติครบสมบูรณ์ การปฏิบัติธรรมมาพระพุทธเจ้าจะต้องไม่ขาดจาก จักขุ ญาณ ปัญญา วิชา อาโลก อาโลกคือมีแสงสว่างของโลกอยู่

การไปปฏิบัติหลับตานั่น มีพระสูตรที่ว่า

10. อินทริยภาวนาสูต (152)

[853] ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้-

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ที่ป่าไผ่ ในนิคมชื่อกัชชังคลา ครั้งนั้นแล อุตตรมาณพ ศิษย์พราหมณ์ปาราสิริยะ เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคยังที่ประทับ แล้วทูลปราศรัยกับพระผู้มีพระภาค ครั้นผ่านการทักทายปราศรัยพอให้ระลึกถึงกันไปแล้ว จึงนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ฯ

[854] พอนั่งเรียบร้อยแล้ว พระผู้มีพระภาคได้ตรัสถามดังนี้ว่า ดูกรอุตตระ ปาราสิริยพราหมณ์แสดงการเจริญอินทริย์แก่สาวกหรือเปล่า ฯ

อ. แสดง พระโคตมผู้เจริญ ฯ

พ. ดูกรอุตตระ แสดงอย่างไร ด้วยประการใด ฯ

อ. ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ในเรื่องนี้ ท่านปาราสิริยพราหมณ์แสดงการเจริญอินทริย์แก่สาวกทั้งหลายอย่างนี้ว่า อย่าเห็นรูปด้วยจักขุ อย่าได้ยินเสียงด้วยโสต ฯ

พ. ดูกรอุตตระ เมื่อเป็นเช่นนี้ คนที่เจริญอินทริย์แล้วตามคำของปาราสิริยพราหมณ์ ต้องเป็นคนตาบอด ต้องเป็นคนหูหนวก เพราะคนตาบอดไม่เห็นรูปด้วยจักขุ คนหูหนวกไม่ได้ยินเสียงด้วยโสต เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสแล้วอย่างนี้ อุตตรมาณพ ศิษย์ปาราสิริยพราหมณ์ นั่งนิ่ง ก่อเขิน คอดกั๊กหน้า ชบเซา หมดปฏิกฐาน ฯ

[855] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงทราบวา อุตตรมาณพศิษย์ปาราสิริยพราหมณ์ นั่งคอดกั๊ก กั๊กหน้า ชบเซา หมดปฏิกฐาน จึงรับสั่งกะท่านพระอานนท์ว่า ดูกรอานนท์ ปาราสิริ

ยพราหมณ์ ย่อมแสดงการเจริญอินทรีย์แก่สาวกทั้งหลายอย่างหนึ่ง ส่วนการเจริญอินทรีย์อันไม่มีวิธีอื่นยิ่งกว่าในวินัยของพระอริยะ ย่อมเป็นอีกอย่างหนึ่ง

พ่อครุว่า...สมัยก่อนคนเขาก็สำนึกดี พุดแล้วเขายอมรับได้แต่คนสมัยนี้พุดไปเขายอมรับได้ยากกว่ามาก พระพุทธเจ้าทำแบบประนีประนอมกับพวกเดียรฉัตรยงหลับตา แต่ของอาตมาไม่ไว้หน้าเพราะพระพุทธเจ้าท่านทำมาก่อน

ไม่ใช่โพธิรักษเกล้า แต่ไม่ใช่ จะเกล้าหรือไม่เกล้าไม่เกี่ยวอยู่กับองค์ประกอบ ใช้สัพปปริสธรรม 7 มหาปเทศ 4

สี่ธรรมะพ่อครุ(จรรยา 15 วิชชา 8) ตอน รู้แจ้งในวิชา 8

วิชา 8

1. วิปัสสนาญาณ (ความรู้แจ้งเห็นจริง – หรือรู้ความจริงในเหตุที่มีความจริงเกิด .. รู้กิเลสตายจริง อกุศลดับจริง) . .
2. มโนมยิทธิญาณ (ความมีฤทธิ์ทางจิต ที่จิตสามารถ เนรมิต “ความเกิด” อย่างใหม่ขึ้นมาได้)
3. อิทธิวิธญาณ (จิตมีอำนาจในการบรรลุ จัดทำลายกิเลส ได้หลากหลายวิธี) ดู พตปฎ.9/133
4. ทิพโสตญาณ (สามารถแยกแยะ การได้ยินสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้ง เช่น กิเลสปะปนมากับคำรำลือ กับเสียงที่เกินกว่าคนธรรมดาเขาจะรู้ยินยะได้)
5. เจโตปริยญาณ (กำหนดรู้ความแตกต่างในจิตชั้นอื่นๆ ของตนได้รอบถ้วน) &
6. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ (การย้อนระลึกถึงการเกิดกิเลสเก่าก่อน มารู้อริยสัจจะจนหายโง่จากอวิชชา)
7. จตุปปาตญาณ (รู้เห็นการเกิด-การดับของจิตที่ดับเชื้อกิเลส แล้วเกิดเป็นสัตว์เทวดา หรืออาริยะสัตว์) .
8. อาสวักขยญาณ (ญาณที่รู้การหมดสิ้นอาสวะของตน)
(พตฎ. เล่ม 9 ข้อ 127 - 138)

ทำให้กิเลสดับทำให้จิตเกิดใหม่ก็คือมโนมยิทธิ เกิดสัตว์โอปปาติกสัตว์ในตัวเรา

ทำให้กิเลสตายได้ก็เกิดใหม่ เหมือนงูลอกคราบ ดาบออกจากฝัก หรือหญ้าใส่ปล้อง

อิทธิวิธญาณ ท่านไปแปลกันว่าทำคนเดียวให้เป็นหลายคนได้ แต่ที่จริงไม่มีคำว่าคนหรือ

ที่จริง คือ เธอบรรลุอิทธิวิธีหลายประการ คือ... คนเดียวเป็นหลายคนก็ได้ หลายคนเป็นคนเดียวก็ได้ (เอโกปิ หุตฺวา พุทฺธา โหติ พุทฺธาปิ หุตฺวา เอโก โหติ) คือทำคนให้มีกิเลสหมดไปได้เหมือนกันได้นั่นเอง ทุกคนก็เป็นเหมือนคนเดียวกันคือคนไม่มีกิเลสได้

ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายก็ได้ ไม่ได้เป็นเหมือนการเล่นกลหรือ แต่เป็นการทำให้กิเลสหายวับไปได้เลย หรือปรุงให้เขาเหมือนมีกิเลส เหมือนแม่ครัวปรุงอร่อยให้คนอื่นกินแต่แม่ครัวไม่ได้ติดอร่อย เหมือนแม่เล่นหม้อข้าวหม้อแกงกับลูกทำเล่นเป็นสนุกไปเท่านั้น อนุโลมให้ลูกเท่านั้น ที่จริงยืนบนฐานไม่มีได้แล้ว

ทะเลผ่ากำแพงภูเขาไปได้ ไม่ติดขัดเหมือนไปในที่ว่างก็ได้ (สู่แดนธรรมว่า เหมือนไปเที่ยวห่างแล้วไม่ติดขัด เดินผ่าภูเขาออกไปได้) สิ่งเหล่านี้เหมือนกองกิเลสหนาในโลก แต่เราเดินผ่านไปได้อย่างสบาย แต่คนที่ติดเขาเดินผ่านไปไม่ได้ แต่เราเดินผ่านไปเหมือนเดินในที่ว่าง

โสดาบันเป็นยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน .
 ยิ่งกว่าสวรรค์
 ยิ่งกว่าอธิปไตยใดในโลกทั้งปวง . .
 คือ พระโสดาปัตติผล .

ผู้พ้นอบายได้แล้ว ไปเจออบายที่ไหนก็ผ่านได้ เช่นบ่อนพนันมีที่ไหนๆ มาเก๋ายปอยเปต ลาสเวกัส เราก็กว้างเฉยได้เหมือนมันได้ เราเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน ยิ่งกว่าสวรรค์ของโลก เราหมดสวรรค์ด้วยกับอบายการพนัน การละเล่นจัดจ้าน ก็ฟ้าจัดจ้าน โสดาบันอาจสนุกกับกีฬาที่ไม่รุนแรง แต่พวกมวยชกกันเลือดออก ยิ่งโบราณเอาทวนแทงสู้กันตายเลย สู้กับเสือมันฆ่ากันตายเลย โสดาบันก็ไม่ทำแบบนั้น เดียวนี้ทำอาวุธมาฆ่าแกลงกัน

สูงกว่าคือไม่มีสวรรค์ไม่มีนรก ยิ่งกว่าอธิปไตยใด คือมีอำนาจหลุดพ้นได้ โสดาก็ผ่านอบาย สกิทาก็สูงขึ้นกว่าอีก

ผุดขึ้นดั่งลมในแผ่นดินเหมือนในน้ำก็ได้ ..แทรกแผ่นดินลงไปใต้ สิ่งที่ยาบกร้านแข็งเหมือนกำแพงก็ไปได้ ดั่งลงไปใต้ ดินจะหนาก็ดั่งลงไปใต้เหมือนลงน้ำ

เดินบนน้ำไม่แตกเหมือนเดินบนแผ่นดินก็ได้ เหาะไปในอากาศเหมือนนกก็ได้ คนอื่นถูกน้ำหนักถ่วง แต่เราเดินสบาย เหมือนเหาะไปในอากาศ

ลูบลำพระจันทร์พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มีอำนาจมากด้วยฝ่ามือก็ได้ ใช้อำนาจทางกายไปตลอดพรหมโลกก็ได้

อาตมาเคยอธิบายว่าลูบลำพระอาทิตย์พระจันทร์ได้ เหมือนแม่มาคยื่นมือไปจับได้ คุณจะสัมผัสในโลกของนรกสวรรค์ หรือความร้อนหนาวแรงของโลก แต่เรามีอำนาจนรกร้อนแต่เราอยู่ได้

สู่แดนธรรมว่า..เหมือนพ่อท่านพาเดินไปชมมุมทางการเมือง ท่ามกลางความหวาดเสียว อาทิตย์คือทักษิณ พระจันทร์คือปู

พ่อครูว่า...ปูอาจมีอำนาจมากกว่าโลกได้ woman touch ชับช้อนกว่าทักษิณ ละเลงความฉิบหายวายป่วงได้มากกว่าทักษิณ

ทักษิณจะทำลายประเทศถึง ห้าแสนล้านหรือ แต่ปูนี้ปูยี่ปู้ยากกว่าห้าแสนล้านสรุป ลูบลำพระจันทร์พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มีอำนาจมากด้วยฝ่ามือก็ได้

ใช้อำนาจทางกายไปตลอดพรหมโลกก็ได้อันนี้ คุณจะพาชื่อว่าเอาตัวตนร่างกายเหาะไปพรหมโลกที่เป็นลูกๆเลยไม่ใช่

กายคือรูปนาม ในพรหมโลก 16 หรือ 20 ที่คนติดยึดบัญญัติภาษา แล้วไปมีสถานที่เมืองพรหมแต่ละชั้น ใน พรหม 20 ชั้น

ชั้นที่ 1 พรหมปารีสัชชาภูมิ

ชั้นที่ 2 พรหมปุโรหิตาภูมิ

ชั้นที่ 3 มหาพรหมาภูมิ

ต่อมาอีก 3

ชั้นที่ 4 ปริตตภาภูมิ

ชั้นที่ 5 อัปป์มาณภาภูมิ

ชั้นที่ 6 อาภัสราภูมิ

หมวด 3

ชั้นที่ 7 ปริตตาสภา

ชั้นที่ 8 อัปป์มาณาสภา

ชั้นที่ 9 สุกกีนหาภูมิ

ชั้นที่ 10 เวหฺปผลาภูมิ คือพวกลอย เช่นพวกมีศักดินา ยศ ชั้นสูงส่ง และมีความฉลาด สามารถทำให้คนเชื่อ เช่นธัมมชโย ถ้าจะเทียบธัมมชโยก็เหมือนเวหฺปผล ส่วนทักษิณเหมือน อสังฺญีสัตว์

หลอกเชิงทักษิณใช้อำนาจการเมืองยศ เงิน ส่วนธัมมชโย ใช้อำนาจโฆหารคารม ใช้ นามธรรม อรูปมากกว่า ส่วนทักษิณใช้รูปมากกว่า

ชั้นที่ 11 อสังฺญีสัตตดาภูมิ ดับสัญญาไม่รู้เรื่อง

สุทธาวาส 5

ชั้นที่ 12 อวิหาสุทธาวาสภูมิ

ชั้นที่ 13 อตฺปปาสุทธาวาสภูมิ

ชั้นที่ 14 สหฺสสาสุทธาวาสภูมิ

ชั้นที่ 15 สหฺสสีสุทธาวาสภูมิ

ชั้นที่ 16 อกนิฏฺฐสุทธาวาสภูมิ

สุทธาวาส 5 เปรียบเทียบก็คืออนาคามี 5 ในสายสัมมาทิฏฺฐิ

1. อันตราปรินิพพายี (ผู้เพียรทำปรินิพพานในระหว่างภพ)
2. อุปหฺจจปรินิพพายี (ผู้ทำปรินิพพานด้วยสามารถ)
3. สสังฆารปรินิพพายี (ผู้ทำปรินิพพานโดยต้องใช้ความเพียรมาก ประกอบบุญ ญาภิสังฆารในภพตนให้มากๆ)
4. อสังฆารปรินิพพายี (ผู้ปรินิพพานโดยไม่ต้องใช้การปรุงแต่งอภิสังฆารให้มากนัก)
5. อุทังโสโตอกนิฏฺฐคามี (สภาวะธรรมไม่เป็นสองรองใคร หรือไม่เป็นน้องใครอีก แล้วปรินิพพานไว)

พระพุทธเจ้าสมณโคดมท่านไม่ประชุมอยู่ในภพนี้ สุทธาวาส อาตมาก็เช่นกันจะรีบตายรีบเกิด แต่ก็อาจมีวิบากทำให้ช้าได้ แต่อาตมามาปางนี้น่าจะตายแล้วรีบเกิดเร็วได้ พวกคุณอย่ารีบตายก่อนละกัน หากอาตมา 151 พวกคุณตายก่อนนะ

ชั้นที่ 17 อากาสนัญญายตนภูมิ

ชั้นที่ 18 วิญญานัญญายตนภูมิ

ชั้นที่ 19 อากิญจัญญายตนภูมิ

ชั้นที่ 20 เนวสัญญานาสัญญายตนภูมิ

สม.กล้าข้ามผืน

ส.เดินดิน

พ่อครูว่า...อธิบายกลับไปที อธิธิวิธญาณ ใช้อำนาจทางกายไปตลอดพรหมโลกได้ กายคือรูปนามตัวเราไปตลอดพรหมโลก

พรหมโลกที่เขาหมายกันเป็นภพชาติ แต่ผู้ปฏิบัติหมดภพชาติ พรหมโลกจะมีกี่ชั้น 20 ชั้นเราก็มีรูปนามไปได้หมด เข้าใจพรหมโลกที่เขายึดถือกัน เช่นที่ว่ามา 20 ชั้น

4 ชั้นคือรูปพรหม อีก 16 ชั้นคืออรุปรหม แต่เขาเข้าใจเป็นตัวตน เรานี้แหละใหญ่ๆ ใหญ่แค่ปริสัชชา ชั้นบริวารทุกวันนี้ก็มีเยอะ หลงตนว่าใหญ่ วัวรู้ ช้างนี้แหละใหญ่

ในพวกเราก็ยังมีครูอาจารย์ แม้เป็นลูกศิษย์ก็มีมหาพรหมที่ใหญ่กว่าสองอันแรกอีก เป็นพรหมมีตัวตน เป็นนามธรรมอย่างยิ่งขมเบ่งกัน

สูงไปอีก ก็มีราศี อากา มีแสงนามธรรมซับซ้อนไปอีก

ปริตตาก็นิดน้อย อัปมาณากาก็มากหาที่สุดมิได้เลย อากา เปรียบเหมือนแสงสว่าง คือความรู้สามารถ ก็สูงกว่าพวกแรกพวกครูและบริวาร

อาภัสราที่สูงละเอียดไปอีก อาภัสราใหญ่กว่ามหาพรหมที่ละเอียดกว่าสว่างกว่า มหาพรหมคือเบื้องต้นอยู่ เสมือนเด็กๆ

ชั้นที่ 4 ปริตตาทถภูมิ

ชั้นที่ 5 อัปมาณาทถภูมิ

ชั้นที่ 6 อาภัสราภูมิ

สูงกว่ามหาพรหม

ส่วน ชั้นที่ 7 ปริตตาสภา

ชั้นที่ 8 อัปมาณาสภา

ชั้นที่ 9 สุกกีนหาภูมิ

เหนือชั้นกว่า อาภัสรา มันมีฝ่ายดำฝ่ายขาว

เช่น พวกนั่งหลับตาสมาธิฝ่ายขาวก็คือพวกธรรมกายฝ่ายดำก็คืออาจารย์มัน นั่งหลับตาดับปี อีกพวกลืมตาให้สว่างๆ

ซับซ้อน จะว่าจริงๆแล้วเหมือนกับสว่างจะเหนือกว่า แต่แท้จริงสว่างนี้แยกกว่าสุก กีนหา สุกกีนหาสูงกว่าอาภัสรา

สายอ.มันสูงกว่าธรรมกาย เพราะสายนั้นใช้สว่างโลกหลอก แต่สายอ.มันหลอกน้อยกว่า หากเราเข้าใจสภาพพวกนี้จะไม่สับสน ก็ขอขอบคุณที่เป็นตัวอย่างให้เราได้ศึกษา เพราะว่ามันแย้ แล้วดูหลอกแบบอาภัสรา หรือธัมมชโยนี้หลอกได้ชัดเจนว่าอ.มัน

ขอเทียบกับมหาบัว

มหาบัวหลอกเอาเงินคนแต่ซ่อนว่าไม่ได้เอามาเป็นของฉันนะ ธัมมชโยก็หลอกว่าไม่ได้เป็นของฉัน แต่เนียนกว่า แต่มหาบัวไม่เนียนแต่หยามกว่าเอาไปให้ประเทศเลย แต่ธัมมชโยนี้เนียนกว่าจะมีประชาชนถูกหลอกมาได้มากกว่ามหาบัว

แล้วคนที่เป็นลูกศิษย์ของธัมมชโย ฉลาดแกมโกงแบบโลกีย์หาเงินทองได้เก่งกว่าผู้ที่เป็นลูกศิษย์มหาบัว ลูกศิษย์มหาบัวหาเข้ากินค่าแบบคนทั่วไปแต่พวกที่เป็นลูกศิษย์ธัมมชโยนี้เป็นแบบไฮโซ เศรษฐีพันล้านหมื่นล้าน มันซับซ้อนหลายชั้น

สรุปง่ายๆ ธัมมชโยหลอกคนได้สูงกว่ามหาบัว

และซ่อนอีก มหาบัวยังเอามาทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ แต่ธัมมชโยไม่เลย ซ่อนลงไปอีก เรียกว่ามดิ่งมหาอเวจีหนักกว่ามหาบัวอีก ก็ต้องขอร้องที่กล่าวพาดพิงเพื่อให้เป็นวิชาการเป็นการศึกษา อาตมาไม่ได้รังเกียจหรือชิงชัง ไม่ได้กระทบกระเทือน อาตมาเพราะอาตมาไม่ได้เอาทั้งสองอย่าง แต่มันกระทบกระเทือนพระศาสนา อาตมาไม่ได้กระทบ เขาหลับตาทั้งคู่ แต่อาตมาลืมตาไม่ได้เป็นคู่แข่งเขาเลย มันเดินกันคนละรางคู่ขนาน ไม่มีทางชนกันหรอก

อิทธิวิธญาณ มีฤทธิ์เดชอำนาจต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นอำนาจให้คนหลงตกในอำนาจอย่างมหาบัวหรือธัมมชโย มีหลากหลายไม่ได้ซื้อตรง อย่างมหาบัว คนเข้าใจไม่ได้ง่ายๆหรือกเขาหวังดี แต่ความซับซ้อนของมหาบัว มีอัตราสูงจนหลงอัตราตัวเอง ภาคภูมิ ที่จริงเป็นภพชาติของพรหม ชั้นสูง เป็นผู้มีประโยชน์คุณค่าต่อประเทศชาติเอาทองคำเข้าคลัง แล้วตัวนั้นก็จริงคนก็ต้องยอมรับ แต่อัตราของมหาบัว คนไม่รู้จักว่ามหาบัวติดยึดเท่าไร ฮ่องกงอยู่ในถ้ำหนักเท่าไร ในตัวมหาบัว อันนี้สิ เป็นธรรมะ

มันไม่ไปเกี่ยวกับใครแต่เกี่ยวกับมหาบัวเอง จมในถ้ำในช่องไกลวิเวก ภาคภูมิในอันนี้อธิบายรูปธรรม ตายไปแล้วจมในถ้ำนี้อีกนานแสนนาน แล้วจมในถ้ำของมหาบัว หนักกว่านางวิสาขาจมในทางสุขไม่ได้ไปหลอกใคร แต่มหาบัวซ่อนหลอกคนหลงติดอัตราแต่ไม่เหมือนนางวิสาขา ไม่รู้ไปเกิดหรือยัง มหาบัวบอกชาติสุดท้าย แต่ก็อาจจมในภพนานอีกเท่าไรไม่รู้ อาฬารดาบสไม่ใช้โลกีย์ประกอบนะ แต่มหาบัวเอา ลากยศสรรเสริญไปผนวกกับความหลงของตนเองอีก มหาบัวหนักกว่าอาฬารดาบสทุกดาบสที่พระพุทธเจ้าบอกว่ายับหายใหญ่แล้ว อันนี้มหาบัวก็อภิมหาฉิบหายแล้วหนอ

อาตมาไม่ได้ลงโทษท่านนะแต่ท่านเป็นกัณฑ์ เป็นตัวอย่างให้ใช้อ้างอิงทางวิชาการ ซึ่งมันเข้าใจได้ดีขึ้นใช้ใหม่ อาตมามีวิบากนะ เพราะลูกศิษย์ท่านมีเยอะ โกรธเคืองอาตมาแน่ อาตมาต้องรับวิบาก อาตมายอมเสียเพื่อให้ประโยชน์แก่ประชาชน ขอภัยพุดแล้วเหมือนยกตนเอาดีเข้าตัว

แต่ธรรมะพระพุทธเจ้า คัมภีรา (ลึกลับ) ทุททัสสา (เห็นตามได้ยาก) ทุรนุโพธา (บรรลุตามได้ยาก) สันดา (สงบระงับอย่างสงบพิเศษ แม้จะวุ่นอยู่) . ปณินดา (สุขุมประณีตไปตาม

ลำดับ ไม่ข้ามขั้น) อटकกาจรา (คาดคะเนต้นเดามีได้) นิปฺณา (ละเอียดลึกถึงขั้นนิพพาน)
 ปิณฑิตเวทนิยา (รู้แจ้งได้เฉพาะผู้เป็นบัณฑิต บรรลุแท้จรีทานั้น) (พตปฎ. เล่ม 9 ข้อ 34)

ทิพโสตญาณ (สามารถแยกแยะ การได้ยินสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้ง เช่น กิเลสปะปนมากับ
 คำรำลือ กับเสียงที่เกินกว่าคนธรรมดาเขาจะรู้ยินยะได้)

แยกสิ่งที่ไกลที่ชัดได้แม่นยำ (สู่แดนธรรมว่า เหมือนกับการหาเสียงของพรคณาคด
 ใหม่ พวกเราก็สามารถฟังเสียงสองได้)

แม้แต่ทักษิณเราก็ฟังออกได้ ผู้อื่นที่ได้อินก็ท้วงมาตอนนี้ก็มีมากเลย เขาท้วงได้มาก
 กว่าทักษิณอีก แต่อาจไม่ได้ไปเหมือนทักษิณ น่าจะไปอยู่ที่กักกันมากกว่าแต่เขาคงหาช่อง
 ทางออกไปได้ ในสังคมเราห้ามไม่ได้จะมีสิ่งเหล่านี้ เพราะอวิชชามันหลายชั้นมาก

เจโตปริยญาณ ท่านกัตริสไว้ว่ามี 16 อย่าง

คือ การกำหนดรู้ใจสัตว์อื่น (รู้สัตว์ชั้นต่ำสูงในจิตตน-ปรสัดตานัง) .

รู้บุคคลชั้นต่ำ-สูงอื่นๆในจิตอาริยของตน(ปรปุกคลานัง) เป็นปรมัตถ์.

1. สราคจิต (จิตมีราคะ)
2. วิตราคจิต (จิตไม่มีราคะ)
3. สโทสจิต (จิตมีโทสะ)
4. วิตโทสจิต (จิตไม่มีโทสะ)
5. สโมหจิต (จิตมีโมหะ)
6. วิตโมหจิต (จิตไม่มีโมหะ)
7. สังขิตตจิตต. (จิตเกร็ง-จับตัวแน่น หด คมเคร่งอยู่) .
8. วิกขิตตจิตต. (จิตกระจาย-ดิ้นไป ฟุ้ง จับไม่ติด)
9. มหัคคตจิต (จิตเจริญยิ่งใหญ่อขึ้น)
10. อมหัคคตจิต (จิตไม่เจริญขึ้น)
11. สอุตตรจิต (จิตมีดีแต่ยังมีดียิ่งกว่านี้-ยังไม่จบ)
12. อนุตตรจิต (จิตไม่มีจิตอื่นสูงยิ่งกว่า) จิตคุณถอนอาสวะสิ้น
13. สมาหิตจิต (จิตตั้งมั่นเป็นประโยชน์ดีแล้ว) สังสมจิตถอนอาสวะ
14. อสมาหิตจิต (จิตยังไม่ตั้งมั่นไม่เป็นประโยชน์)
15. วิมุตตจิต (จิตหลุดพ้น) . . .
16. อวิมุตตจิต (จิตยังไม่หลุดพ้นสิ้นเกลี้ยง) .

(พตปฎ. เล่ม 9 ข้อ 135)

ต้องหมดอาสวะจึงเป็นจิตสะอาดแล้วสังสมจิตตั้งมั่น จึงเป็นสมาธิ สุดท้ายก็เป็นวิมุตติ
 แล้วเป็นอมตบุคคล ตามมูลสูตร10

ส.ฟ้าไทสรูป จบ